

בשבילי הפרשה

ישיבת מיר ירושלים

גיליון שבועי לתלמיד, בוגרי וידידי ישיבת מיר

פרשת ויקרא, תשפ"ה

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD - 7:15	Minneapolis, MN - 7:27
Brooklyn, NY - 7:06	Miami, FL - 7:21
Chicago, IL - 6:59	Monsey, NY - 7:06
Houston, Texas - 7:24	Montreal, Quebec - 7:08
Johannesburg, S. Africa - 5:44	Passaic, NJ - 7:06
Lakewood/Deal, NJ - 7:06	Toronto, Ontario - 7:30
London, UK - 7:2	Yerushalayim - 6:24
Los Angeles, CA - 6:58	Zurich, Switzerland - 7:41

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

מקריבין אע"פ שאין בית

כתיב בקרא אדם כי יקריב מכס. ובגמ' מקריבין אע"פ שאין בית. והנה הוכיחו בעבודה תמה ומהרש"א אלפנדרי ח"יב ל"א דגם מיד אחר זמן החורבן לא הקריבו, וראיה משבת י"ב ע"ב דאמר ר' ישמעאל כשיבנה בהמ"ק אביא חטאת שמנה, ובפסחים ע"ב ע"ב וכי עבודה בזה"י מנין. וכן בהגש"פ שהיו מסובין בב"ב ולא הקריבו ק"פ בירושלים.

והנה טעם האומרים דאין מקריבין בזה"י כתבו משום שאין לנו חלזון או שאין יודעים מקום המזבח או שאין כהנים מיוחסים או שכולנו טמאים. (וטומאה הותרה בציבור רק בקרבן ציבור או קרבן פסח כמבואר בפסחים ע"ב ע"א). והנה כ"ז לא היה שייך אז בשעת החורבן (והיה להם אפר הפרה כמבואר במל"מ פ"ג מאבל). והא דלא הקריבו אחר החורבן ניחא לדעת הראב"ד משום דאין מקריבין בזה"י דס"ל קדושה ראשונה לא קדשה לעתיד לבא אבל לפי הרמב"ם קשה. ואין לומר משום שקלים דאכתי היו יכולים להקריב קרבן יחיד כיון דלא היו טמאים.

ולכא' מה שלא הקריבו אחר החורבן עכ"ל כמו שכתב בקה"י זבחים ס"י ל"א (ושבועות ס"י י"י) בשם החינוך מצוה ת"מ דאפילו למ"ד מקריבין אע"פ שאין בית אינו אלא רשות ולא חיוב.

והטעם בזה לכא' אפשר לומר דהנה ברמב"ם בספיהמ"צ מ"ע כ' כתב וז"ל היא שצונו לבנות בית הבחירה לעבודה, בו יהיה ההקרבה והבערת האש תמיד ואליו תהיה ההליכה והעליה לרגל וכו' עכ"ל, ומשמע דעיקר בית הבחירה הוא לעבודה, וכן משמע בספר המצות בפרש"י ובפ"א מבית הבחירה ה"א. ולכא' תיקשי דהרי פסק הרמב"ם מקריבין אע"פ שאין בית וע"כ משמע מזה דעיקר ההקרבה עדיין אינו אלא בזמן שיש בית וכיון שחייבה תורה מצות עשיית בית הבחירה ע"כ אין חיוב בקרבנות אלא בבית.

הערות ותגובות בלשה"ק או באנגלית יתקבלו ברצון
במייל bishvillehalacha@themir.org

עזרה בבית והתחשבות באשה

צריך אדם לעזור לאשתו! והרי זו מצות עשה מפורשת מן התורה: "עזוב תעזוב עמו", ועל אחת כמה וכמה לאשתו שיש כלפיה חובות מיוחדים, וביחוד בערב שבת שהעבודה מרובה והאשה עייפה וממחרת להספיק עד הדלקת הנרות, האם יש לך מצוה שבין אדם לחבירו גדולה מזו?!

מרון הסבא מסלבודקה רצה להדגיש בהזדמנות זו גם את העובדה השיגרתית, ששמים לב בעיקר למצוות שבין אדם למקום, ומחמיצים את החובות שבין

סיפר אחד מתלמידי של מרון הסבא מסלבודקה זצלה"ה, שזמן קצר לאחר חתונתו הפתיעו פעם מרון הסבא זצ"ל בשאלה, האם הוא עוזר לאשתו בבית בערבי שבתות?

התלמיד השיב מיד בחיוב, והוסיף לנמק שהרי חז"ל מזהירים לעשות לכבוד השבת ונהגו כך בעצמם, כפי שאומרת הגמ' (שבת ק"ט, א) רב ספרא מחרוך רישא, רבא מלח שיבוטא, רב הונא מדליק שרגי, רב פפא מדליק פתילתא, רב חסדא פריק סילקא, רבה ורב יוסף מצלחי ציבי וכו'.

חייך הסבא ואמר: "צדיק! וכי משום כבוד שבת לבד ורק מתוך דברי חז"ל,

מתוך "תנועת המוסר"

ויקרא אל משה (א, ח)

ויקרא אל משה וידבר ה', מכן אמרו כל תלמיד חכם שאין בו דעת, נבלה טובה הימנו, תדע לך שכן, צא ולמד ממשה אבי החכמה, אבי הנביאים, שהוציא ישראל ממצרים, ועל ידו נעשו כמה נסים במצרים ונוראות על ים סוף, ועלה לשמי מרום והוריד תורה מן השמים, ונתעסק במלאכת המשכן ולא נכנס לפני ולפנים עד שקרא לו, שנאמר ויקרא אל משה וידבר וגו' (ויקרא' א, טו).

פירש הרד"ל (שם): דעת היינו דרך ארץ ומידת הענוה. והנה חז"ל לא נקטו בלשונם, תלמיד חכם שאין בו "דרך ארץ" אלא שאין בו "דעת", ומבואר שידעתי וידרך ארץ' דבר אחד הם. והיינו, שאם אינו מתנהג בדרך ארץ הרי זה חסרון בדעת, שכן אי אפשר שיהיה בו דעת ללא שיהיה בו דרך ארץ. הרי שמידת דרך ארץ היא אינה כאותן המידות שאדם הרוכש אותן לעצמו בר מעלה יתירה הוא, אלא היא מהמידות היסודיות השייכות לשורש עצמותו של האדם, שאם חסר אותה, בהכרח שאינו בר דעת.

מבואר בדברי המדרש שמידה זו כ"כ חמורה עד שאף משה רבינו, אבי החכמה ואבי הנביאים, לא נכנס לפני ולפנים ללא קבלת רשות, למרות שהוא בנה את המשכן. ואין זה אלא משום מידת דרך ארץ, כי לולי זה "נבלה טובה הימנו".

ביאור הדבר, שנינו באבות (פ"ג, מ"ז) "אם אין דרך ארץ אין תורה", וכן מצינו בתנא דבי אליהו (פ"א) שדרך ארץ קדמה לתורה. וביאר רבינו יונה (אבות), "שצריך תחילה לתקן את עצמו במידות ובה תשכון התורה עליו, שאיננה שוכנת לעולם בגוף שאינו בעל מידות טובות".

והביאור הוא, המידות הטובות מהוות יסוד ובנין לכל דמות האדם, ולולי זה הוא פגום בדמות האדם שלו ואין ערך לכל לימודו. לכן התורה אינה יכולה לשכון באדם זה. והנה שורש מידת דרך ארץ היא בענוה של האדם והכנעתו כלפי הבריות, שהרי מי שאין לו דרך ארץ בהכרח שהוא בעל גאוה טיפש וחסר דעת, נמצא שמידה זו היא אחת מהמידות המהוות יסוד ובנין לכל דמות האדם ובלעדיה אין ערך למעשי האדם, ומטעם זה לא נכנס משה רבינו לפני ולפנים קודם שקרא לו הקב"ה.

מרון רה"י הגאון הרב נתן צבי פינקל זצלה"ה

מהות השם 'משה' - מקירות נפש

של משה רבינו, שהרי בתיה בת פרעה נתנה לו שם זה על שם שהצילתו מן המים, ככתוב (שמות ב, י): "ותביאהו לבת פרעה ויהי לה לבן ותקרא שמו משה ותאמר כי מן המים משיתהו". נמצא ששם זה מבטא את מעשיה של בתיה - שמשיתהו אותו מן המים, ומדוע בחר הקב"ה דווקא בשם זה בקריאתו למשה רבינו.

ביאר בזה מרן ראש הישיבה הגר"ח שמואלביץ זצ"ל (שיחות מוסר, מאמר ויקרא אל משה), שבתיה במעשיה מסרה את נפשה בתכלית על הצלת משה רבינו. בתיה ידעה שאביה ציווה להשליך ליאור את כל ילדי ישראל, והבחינה שהתינוק הנמצא בתוך התיבה הוא יהודי, ואם תציל אותו מן היאור תפר את ציווי אביה. בזה שעברה על ציווי מלך מצרים, שלחה את ידה לתוך היאור והצילה את משה במסירות נפש, נכנס כח זה של מסירות נפש בגופו ובנפשו של משה רבינו. השם 'משה' אינו מבטא את מעשה בתיה בלבד, אלא את מקור מידת הימסירות נפשי שהייתה למשה רבינו, ואת מהותו של משה רבינו כרועה ישראל [כפי שיתבאר להלן]:

מעשה גדול משריש כוחות בנפש האדם לדורות

יסוד לדברים אלו, מצינו בדברי הירושלמי (קידושין פ"ד, ה"א): "שלוש מתנות נתן הקב"ה לישראל, רחמנים וביישנים וגומלי חסדים", וביארה הגמרא: "גומלי חסדים מנין, יושמר ה' אלוהיך לך את הברית ואת החסד" (דברים יז, יב). "יש להבין, הלא בפשטות כוונת הכתוב לומר שהקב"ה יתנהג עם ישראל במידת החסד, והיכן מרומז בפסוק זה שמידת החסד נטועה בנפשם של בני ישראל.

מוכה, שעל ידי שהקב"ה נהג עם כלל ישראל במידת החסד, הושרשה מידה זו בעומק נפשם, עד שמידת 'גמילות חסד' נעשתה למידה יסודית ושורשית שהיא סימן היכר למהותו של יהודי. לפי זה מתבאר היטב לשון חז"ל, שמידה זו היא מתנה אשר "נתן הקב"ה לישראל". כל יהודי קיבל מהקב"ה את כח עשיית החסד, ובזכות זה נעשינו גומלי חסדים בטבענו.

גם מידת 'מסירות נפשי' מושרשת בנו מכוח מעשי אבותינו, כמובא ברוח חיים (אבות פ"ה מ"ג): "שנראה בחוש שרבים מעמי הארץ היהודים מוסרים את עצמם על קידוש השם, והוא מוטבע בנו מאבינו אברהם, שמסר נפשו לאור כשדים על אמונתו". כל כוחו של יצחק בעקידה, למסור את נפשו לשם קיום המצוה שציוה הקב"ה להעלותו לעולה, נבע מאותו מעשה של אברהם, שמסר את עצמו על קידוש ה' באור כשדים והנחיל לו מידה זו של 'מסירות נפשי'. מידה זו, שעברה מאברהם אבינו ליצחק אבינו, הוסיפה לעבור ליעקב אבינו ולצאצאיו לדורי דורות, עד שהושרשה כ'טבע' בנפשותיהם של כל בני אברהם יצחק ויעקב.

כוח מסירות נפש היסוד להנהגת ישראל

על פי זה נבין את טעם הדבר שהקב"ה קרא למשה רבינו בשם 'משה', אף ששמותיו הנוספים מבטאים יותר את גדלותו. מפני

"עשרה שמות נקראו לו למשה, ירד, חבר, יקותיאל, אבי - גדור, אבי - סוכו, אבי - זנוח", "אמר לו הקב"ה למשה, חייך מכל שמות שנקרא לך איני קורא אותך אלא בשם שקראתך בתיה בת פרעה ותקרא שמו משה" (שמות ב, י), "ויקרא אל משה" (ויקרא א, א), "ויקרא" א, ג).

מבואר בדברי המדרש, שאף שנקרא משה רבינו בעשר שמות, מכל מקום לא קרא לו הקב"ה אלא בשם משה. והנה, נתנית 'שם' אינה ענין של מה בכך, אלא חכמה נפלאה יש בה. וכן מצינו באדם הראשון שנתן שמות לכל הברואים, וכפי שאיתא במדרש (בר"ר יז, ד): "בשעה שבה הקב"ה לברוא את האדם נמלך במלאכי השרת, אמר להן: 'נעשה אדם' (בראשית א, כו): אמרו לו 'אדם זה מה טיבו', אמר להן 'חכמתו מרובה משלכם', הביא לפניו את הבהמה ואת החיה ואת העוף, אמר להם 'זה מה שמוי ולא היו יודעין, העבירן לפני אדם אמר לו 'זה מה שמוי', אמר, 'זה שורי, זה חמור', 'זה סוסי' וזה גמל'. 'ואתה מה שמך', אמר לו 'אני נאה להקרא אדם שנבראתי מן האדמה'. 'ואני מה שמי', אמר לו 'לך נאה להקראות א-ד-נ-י שאתה אדון לכל בריותיך'. אמר רב אחא, 'אני ה' הוא שמי' (ישעיה מב, ח), הוא שמי שקרא לי אדם הראשון".

קריאת שם - ביטוי למהות הדבר

ומבואר שמתוך כך שידע אדם הראשון לתת שמות לכל הברואים, נאמר עליו "חכמתו מרובה משלכם". והיינו משום שבמלאכה זו טמונה חכמה מרובה - להגדיר את מהות הדבר. השם 'שורי' מבטא את מהות השור, השם 'חמור' מבטא את מהות החמור וכיוצא בזה בשמות כל הברואים בעולם¹. כפי שמצינו בגמרא (חולין סג, א) לענין שמות העופות: "אמר רב יהודה, 'שלך', זה השולה דגים מן הים, 'דוכיפת', שהודו כפות וכו', אמר רבי יוחנן, למה נקרא שמו 'רחם', כיון שבא רחם באו רחמים לעולם וכו', אמר רב יהודה, החסידה זו דיה לבנה, למה נקרא שמה 'חסידה', שעושה חסידות עם חברותיה, האנפה זו דיה רגזנית, למה נקרא שמה 'אנפה', שמנאפת עם חברותיה".

בדרך זו מבארים חז"ל (מגילה יג, א) את מהותו של כל אחד משמותיו של משה רבינו: "למה נקרא שמו 'ירד' שירד להם לישראל מן בימיו, 'גדור' שגדר פרצותיהן של ישראל, 'חברי' שחיבר את ישראל לאביהן שבשמים, 'סוכו' שנעשה להם לישראל כסוכה, 'יקותיאל' שקוו ישראל לאל בימיו, 'זנוח' שהזניח עוונותיהן של ישראל, 'אבי' 'אבי' 'אבי' אב בתורה, אב בחכמה, אב בנביאות".

'משה' - שם של מסירות נפש

והנה, למרות שכל אחד משמות אלו מבטא עניין מיוחד בגדלותו של משה רבינו ומעשיו, אמר לו הקב"ה למשה: "חייך מכל שמות שנקרא לך איני קורא אותך אלא בשם שקראתך בתיה בת פרעה". ויש להבין, הלא לכאורה שמותיו האחרים של משה רבינו מבטאים את גדלותו ביתר שאת. השם 'משה' אינו נובע מתכונותיו ומעשיו

¹ א.ה. עיין עוד בתולדות יצחק (בראשית ב, יט) שהוסיף וביאר בזה, וזה לשונו: "אמרו במדרש, העביר הקב"ה לפניו כל הבהמות והחיות, ואמר לזה נאה לקרות וכו'. פירוש, שהכיר בחכמתו שהחמור חומרי מאד ולזה קראו 'חמור', והסוס ששמח לקראת המלחמה וקראו כן מלשון 'ישוש תשיש', והנשר, שכנפיו נושרים". וכן מצינו את מהות השם 'יכלבי' בדברי המהרש"א (סנהדרין צז, א, ח"א): "נראה לפרש כי נקרא 'יכלבי' כי כולו לב ונאמן לאדוניו".

ברח ממנו גדי ורץ אחריו עד שהגיע לחסית, כיון שהגיע לחסית נזדמנה לו בריכה של מים ועמד הגדי לשתות, כיון שהגיע משה אצלו אמר, אני לא הייתי יודע שרץ היית מפני צמא, עיף אתה, הרכיבו על כתיפו והיה מהלך. אמר הקב"ה, יש לך רחמים לנהוג צאנו של בשר ודם כך חייך אתה תרעה צאני ישראל".

משה רבינו ודוד המלך נבחרו להיות רועים לכלל ישראל משום שהייתה בהם מידה זו להרגיש את צרכיו של כל יחיד ויחיד, ולהקדיש את כוחם עבור משא העם בכללותו וגם למשא הפרטי של כל אחד באשר הוא. בכדי להיבחר כמנהיג לכלל ישראל, אין די באיש שיש לו השפעה כללית על הדור, הראוי להנהגה הוא היודע להתאים את דרך ההנהגה עבור כל אחד ואחד כפי כוחו ועל פי רוחו.

מטעם זה נבחר יהושע בן נון כמנהיגם של כלל ישראל לאחר פטירת משה רבינו, ככתוב (במדבר כז, יח): "ויאמר ה' אל משה קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו", ופירש רש"י: 'אשר רוח בו' - שיוכל להלוך כנגד רוחו של כל אחד ואחד". כיון שידע יהושע בן נון את צורכי כל אחד מישראל, והשכיל ברוחו הכבירה לדעת כיצד לפנות אל כל אחד, נמצא ראוי להנהיג את כלל ישראל.

על פי זה מבואר היטב, מדוע נקרא משה רבינו בשם 'משה' ולא בשאר שמותיו, מפני שמהותו של משה רבינו הייתה נתינת עזרה והגשת הצלה לכל בריה ואף זו הקטנה הבודדה, ומאחר שמידה זו לא תיתכן אלא באדם שיש לו 'מסירות נפש' נקרא הוא בשם 'משה', מפני שהוא לבדו מבטא את מידה זו שעל ידה זכה להיות רועם של ישראל.

יעזור הקב"ה ויתן, שנזכה להשריש בקרבנו את אותם המידות שזכינו שהוטבעו בנו, כמידת החסד שנהג בנו הקב"ה, וכמידת מסירות הנפש שנהג אברהם אבינו באור כשדים, ונזכה למסור את נפשנו על כל אחד ואחד מישראל ואף אם הוא מהפחותים שבבריות.

שהמידה העיקרית הנדרשת ממנהיגם של ישראל היא מסירות נפש! אף ששאר שמותיו של משה מבטאים גדלות שלא הייתה כמותה ולא תהיה, כגון "אבי, אבי, אבי" - "אב בתורה, אב בחכמה, אב בנביאות", שזו מהותו של משה רבינו - מקבל ומוסר התורה מסיני לכלל ישראל, אב לכל החכמים ואב לכל הנביאים, מכל מקום תכונתו היסודית כמנהיג כלל ישראל הייתה מידת מסירות נפש לסייע ולעזור לכל יחיד ויחיד, גדול קטן. השם 'משה' מעיד על נכונות למסור נפש אפילו עבור תינוק קטן, כפי שבתיה מסרה את נפשה להצלת תינוק יהודי הנחשב כמת לאחר שנזרק ליאור, ובפקודת אביה נגזר דינו למיתה.

מידה זו בוערת בליבו של משה רבינו כבר בהיותו צעיר לימים, שנים רבות לפני שנבחר להיות מנהיגם של ישראל, כמו שנאמר (שמות ב, יא): "ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלותם", וביארו חז"ל (שמו"ר א, כז): "מהו 'וירא' שהיה רואה 'בסבלותם' ובוכה ואומר חבל לי עליכם מי יתן מותי עליכם, שאין לך מלאכה קשה ממלאכת הטיט, והיה נותן כתפיו ומסייע לכל אחד ואחד מהן".

המידה הנדרשת ממנהיג בישראל - מסירות נפש לכל יחיד

בכל הדורות נבחנו מנהיגי ישראל במידת מסירות נפשם להגיש סיוע וליתן כתף לכל אחד ואחד, ובאופן התייחסותם ליחידים נזקקים. ולא רק לבני אדם, אלא אפילו לבעלי חיים, וכפי שמצינו בדברי המדרש (שם ב, ב): "'ה' צדיק יבחן' (תהלים יא, ה), בדק לדוד בצאן ומצאו רועה יפה שנאמר (תהלים עח, ע): 'ויקחהו ממכלאות צאן, וכו', היה מונע הגדולים מפני הקטנים, והיה מוציא הקטנים לרעות כדי שירעו עשב הרך, ואחר כך מוציא הזקנים כדי שירעו עשב הבינונית, ואחר כך מוציא הבחורים שיהיו אוכלין עשב הקשה. אמר הקב"ה, מי שהוא יודע לרעות הצאן איש לפי כחו יבא וירעה בעמי, היינו הא דכתיב (שם, עא): 'מאחר עלות הביאו לרעות ביעקב עמו'. ואף משה לא בחנו הקב"ה אלא בצאן, אמרו רבותינו, כשהיה משה רבינו ע"ה רועה צאנו של יתרו במדבר

BELOW IS AN ENGLISH ADAPTATION OF THIS WEEKS' PARSHA PREVIEW WHICH CAN BE HEARD LIVE EVERY WEDNESDAY AT 2:15 PM

Reduction Leads to Reflection

Harav Hagaon Yehuda Wagshal Shlita

The Orchos Tzaddikim, in discussing the various good and bad middos, says that the best of all the good middos is anavah, and the worst of all bad middos is gaavah. Anavah is specifically relevant to the Yom Tov of Pesach, because, as we know, chametz represents the yetzer hara of gaavah, and the Torah is more stringent regarding the issur of chametz than regarding other issurim. Regarding other forbidden foods, the Torah forbids us to eat them and, in some cases, to have hana'ah from them, but chametz is not only forbidden to eat and benefit from, it is also forbidden to own — בעל יראה and בל ימצא.

The Radvaz explains that on Pesach, which marks the beginning of our becoming a nation, we may not even own any chametz, because chametz puffs up, similar to a baal gaavah. Matzah, on the other hand, signifies anavah.

The geulah from Mitzrayim occurred due to anavah, and the future geulah also depends on anavah, as Chazal say, עניים הגיע זמן גאולתכם. On Pesach, when we eat matzah and avoid chametz, this represents the middah of anavah, a zechus that brings geulah to Klal.

What about anavah makes it the best of all middos and the middah by which Klal Yisrael is zocheh to redemption?

Another question: It is now the beginning of Chodesh Nissan, which is the subject of the first mitzvah that Klal Yisrael were commanded: החודש הזה לכם. Now, most of the 613 mitzvos were given at Har Sinai, but Klal Yisrael received several mitzvos already in Mitzrayim: the mitzvah of Korban Pesach, the mitzvah of matzah, and the mitzvah to avoid chametz, all of which were necessary for the process of leaving Mitzrayim. But why did Klal Yisrael have to receive their very first mitzvah, that of החודש הזה לכם, at this time? What was so pressing about this commandment that it had to be given to them in Mitzrayim, before all the other mitzvos? It would seem that this mitzvah was somehow a prerequisite

for the geulah, but why?

Furthermore, in Mussaf of Rosh Chodesh we say the words כי בעמך ישראל בחרת מכל האומות וחקי ראשי חדשים להם קבעת. We do not say words like these in any other Mussaf, so it seems as though the ראשי חדשים להם depended on the בחרת מכל האומות. Why is the mitzvah of Rosh Chodesh such a defining feature of Klal Yisrael, that it had to be given as a prerequisite to Yetzias Mitzrayim, even before the mitzvos of Korban Pesach, chametz, and matzah?

Comparable to the Moon

The concept of Rosh Chodesh is that Klal Yisrael counts the months and years according to the moon, whereas the nations of the world count them according to the sun. In general, Klal Yisrael is compared to the moon and the other nations to the sun. When there's a solar eclipse, Chazal say, it's an inauspicious omen for the nations, and when there's a lunar eclipse, that's an omen for Klal Yisrael. The Sforno observes that the difference between the sun and the moon relates not only to how much light each one gives off. Rather, their respective illuminations are entirely different: The sun generates its own light, while the moon has no light of its own. It is basically just a rock, and it receives its radiance entirely from the sun.

Similarly, continues the Sforno, the nations each have their own culture and give off their own "light" – some better and some worse – and in that sense they are comparable to the sun. The nations each stand for something, believe in something, behave in a certain way, and have certain values, as well as their own ideas of what's right and wrong. Klal Yisrael, on the other hand, is comparable to the moon, in the sense that their essence is defined by a total lack of culture. Klal Yisrael's entire "culture" is that we reflect the light of Hakadosh Baruch Hu.

Klal Yisrael was created with nothing of

BELOW IS AN ENGLISH ADAPTATION OF THIS WEEKS' PARSHA PREVIEW WHICH CAN BE HEARD LIVE EVERY WEDNESDAY AT 2:15 PM

themselves, but that nothingness really gives them everything. Because the non-Jews have their own light, for better or for worse, they can't be a receptacle that reflects the light of Hakadosh Baruch Hu.

R' Yochanan ben Zakkai declared that Klal Yisrael is fortunate — אשריכם ישראל — because when we rise, we rise to the highest heights, but when we fall, we fall to the lowest depths, lower than all other nations, and even lower than the animals of the other nations. Why are Klal Yisrael considered fortunate that we fall so low? Because our falling to the lowest depths when we are not doing Hashem's will reflects the fact that we have nothing else to offer. A Yid has nothing of his own; his whole maalah is that he shines the light of Hashem. So when Klal Yisrael shines the light of Hashem properly, we rise to the highest places, and when we don't, we have nothing to offer.

This idea sheds light on the famous words of R' Saadiah Gaon: אין אומתינו אומה אלא בתורתה — our nation is only a nation by virtue of our Torah. Klal Yisrael has no identification as a nation other than through the Torah, and that's why we are compared to the moon, which has no light of its own.

This explains why the middah of anavah is so fundamental to Klal Yisrael's existence. An anav is a person who does not "rise" — like chametz — and become full of his own greatness and puffed up with self-importance. Rather, he is always prepared to be mekabel, and allows the radiance of Hakadosh Baruch Hu to shine through him. It is this middah that makes us comparable to the moon.

A baal gaavah, on the other hand, is likened to dough that rises, as he becomes puffed up with all of his imaginary maalos. He is not willing to be mekabel from anyone else, because in his mind he has everything himself.

This is Klal Yisrael's most important middah, and if we don't possess this attribute, we can't fulfill our tafkid. That's why Hakadosh Baruch Hu gave us the first mitzvah, החודש הזה לכם, right at the beginning: כי בעמך ישראל בחרת מכל האומות וחקי:

ראשי חדשים להם קבצ. By doing so, He conveyed to us what our tachlis is in this world: to recognize our own nothingness and thereby shine the light of Hakadosh Baruch Hu, Who is everything. We then received the mitzvos of eating matzah and avoiding chametz, which reflects the same message of anavah.

The more that a Yid reduces himself and recognizes his own nothingness, negating himself before Hakadosh Baruch Hu, the more he is able to fulfill his tafkid.

We should all be zocheh to radiate the light of Hashem and merit the geulah sheleimah, במהירה בימינו אמן